

KLAU?TUKAS

Pažinimo raktas yra klausukas

Nepriklausomas Trakų Vytauto Didžiojo gimnazijos laikraštis Nr. 35(47) 06-03-07

Šiame numeryje apžvelgsime mūsų gimnazijos [kroniką](#), pakalbėsime apie [peliuką](#) Miką, nepažįstamą [draugą](#) ir [paštą](#), pagyvensime [paauglių](#) pasaulyje, pasigėrėsime [raiškiu](#) žodžiu, grūdinsime [plieną](#), rasime [savitą](#) požiūrį į moteris ir [protą](#), pašurmuliuosime [šimtadienio](#) šventėje, susipažinsime su naujais [mokytojais](#), apžvelgsime [lankomumo](#) problemas, gimnazijos tarybos [pirmininkas](#) tars žodį apie gimnazijos tarybą, [pasportuosime](#), daugiau sužinosime apie [Ivinskį](#) ir jo kalendorius, pristatysime naujas [knygas](#) Trakų knygyne, įvertinsime straipsnių [anotacijas](#), pasigrožėsime Eglės Adomavičiūtės [piešiniais](#)

Redakcija:

**Kristijonas Kancleris,
Dovilė Staknytė,
Jovita Švabauskaitė,
Aistė Mickonytė,
Solveiga Tuomaitė.**

Klaustuko vadovė:

Birutė Paltanavičienė

Piešinio autorė Dovilė Kozlovskytė

Šimtas dienų. Daug ar mažai? Kas po jų? Nauja pradžia, o kartu ir dar viena pabaiga? Atsisveikinimas su vaikyste ir nerūpestingomis dienomis mokykloje...

Gimnazijos kronika (sausis – vasaris)

Sausio 9-13 d. vyko 10-12 klasių mokinių fizikos projektinių darbų pristatymas (mokytoja E.Šišenina).

Sausio 13 d. netradiciškai paminėta Laisvės gynėjų diena. Istorijos mokytojas V.Narvidas jautriai kalbėjo apie tragiškosios sausio 13-osios įvykius, buvo rodomi kadrai iš filmo, o dailės mokytojos A.Naruševičienės idėja piešti didžiulį piešinį (piešė visų klasių atstovai) sudomino, paliko neišdildomą įspūdį. Salę puošė mokinių darbai, atlikti prieš 10-15 metų.

Sausio 19 d. mokyklinėje biologijos olimpiadoje I vietą užėmė S.Gliebutė ir D.Jaroslavskaja.

Sausio 20 d. vyko jaunesniųjų mokinių prancūzų meilės poezijos deklamavimas (mokytoja T.Kanclerienė).

Sausio 26 d. 8-12 klasių mokiniai su fizikos mokytoja E.Šišenina važiavo į termobranduolinės sintezės parodą, vykusią „Litexpo“ parodų rūmuose.

Sausio 27 d. vyresniųjų klasių mokiniai, pasekę jaunesniųjų pavyzdžiu, taip pat deklamavo prancūzų meilės eilėraščius (mokytoja T.Kanclerienė).

Sausio 28 d. vyko rajoninė biologijos olimpiada, kurioje geriausių rezultatų pasiekė S.Gliebutė (4a) - 1 vieta, B.Bartaševič (3b) - III vieta, M.Goldbergaitė (2b) - III vieta. Sausio 28 d. vienuolika 9-12 klasių mokinių vyko į KTU organizuotą J.Matulionio konkursą.

Sausio 30, 31, vasario 1 d. - gimnazijos meninio skaitymo konkursas. Vasario 2 d. 4b klasės mokinė Bijana Juchnevičiūtė, solistė (ruošė mokytojos R.Giedrienės ir L.Navickienės), pateko į finalinį „Dainų dainelės“ turą. Antrame ir trečiame turuose, be Bijanos, dalyvavo 8-10 klasių merginų ir 9-12 klasių vaikinių ansambliai. 4-ame ture, vykusiame Vilniaus moksleivių ir jaunimo centre, kurį filmavo Lietuvos televizija, dainavo Bijana Juchnevičiūtė.

Vasario 3 d. dešimt gimnazijos mokinių dalyvavo rajoninėje matematikos olimpiadoje. Vyko ir rajoninė fizikos olimpiada. Rezultatai džiuginantys: Ž.Lauruševičiūtė (1f) - III vieta, G.Rybnikova (2a) - II vieta, E.Liudvinavičiūtė (3a) - III vieta, E.Adomavičiūtė (4b) - I vieta, A.Keršytė (3b) - II vieta.

Vasario 4 d. dvyliktokai šventė šimtadienį.

Vasario 10 d. - rajoninis meninio skaitymo konkursas, kuriame šauniai pasirodė E.Lekstutytė (3a) ir 2a klasės meninės kompozicijos dalyviai.

Vasario 15 d. - mokyklinė anglų kalbos olimpiada. Tą dieną paminėta Lietuvos valstybės atkūrimo diena. Istorinius faktus apie Nepriklausomybės paskelbimą pateikė gimnazijos mokiniai. Skaidrėse matėme dokumentus, nuotraukas, gražius Lietuvos vaizdus.

Skambėjo dainos. Šventiniame minėjime dalyvavo Kovo 11-osios signataras R. Rudzys ir Vengrijos ambasadorius Lietuvoje Sandor Juhasz. Ambasadorius apdovanojo gimnazistes E.Adomavičiūtę ir A.Gorelyševą, laimėjusias konkursą „Mano namai - Europos Sąjunga“, bei padėjo merginų dailės mokytojai A.Naruševičienei.

Iš kairės: D.Dzigienė, R.Rudzys, E.Adomavičiūtė, Sandor Juhasz, A.Gorelyševa, A.Naruševičienė, V.Jasiūnas.

Šventę organizavo mokytojos D.Janutaitienė, A.Naruševičienė, R.Aziulevičienė, L.Navickienė, R.Giedrienė.

Vasario 20 d. gimnazijoje svečiavosi aktorius Alvydas Brunalas, kuris 3-4 klasių mokiniams pasakojo apie poetą Vytautą Mačernį, deklamavo jo eiles. Poetinė kompozicija „Dūžtančių formų pasaulyje“ buvo į jaudinanti, ir naudinga.

Gimnazijos kroniką rašo **Dovilė Staknytė**, 4a klasė

Sveikas, peliuk Mikai!

Sužinojau nepakartojamą, stulbinantį, paprastą, greitą, saugų, patikimą susisiekimą būdą - susirašinėti laiškais, taigi atradau puikią galimybę pabendrauti su visame pasaulyje gyvenančiomis giminaitėmis, draugėmis, pažįstamomis, nepažįstamomis pelėmis. Mums daugiau nebereikės eiti tūkstančius kilometrų vien tam, kad praneštume kokią nors svarbią žinią ar naujieną. Tereikės nueiti kelis metrus iki artimiausio pašto ir kaip nors užsiropšti ant pašto dėžės, kad galėtume išsiųsti laišką. Žinoma, pirmiausia reikės nusipirkti voką, pašto ženklą, atviruką ar popieriaus, atviruką užrašyti ir laišką paruošti siuntimui. Taip mes sutaupysime labai daug laiko ir sveikatos. Galėsime padaryti daugybę darbų, tinkamai pasiruošti žiemai: prisipausti sulčių, prisirinkti grybų ir riešutų - tiesiog visko, ko tik geidžia širdis. Be to, juk labai smagu gauti kokį laiškutį, o jei dar su smulkia dovanėle, o gal nuotaikinga mylimo peliuko nuotrauka! Norėtum sužinoti, kodėl aš nusprendžiau, kad laiškais bendrauti geriausia? Papasakosiu vieną nutikimą.

Vieną rytą atsibudusi pajutau, kad be galo skauda gerklytę ir peršti uodegytę, kamuoja čiaudulys ir kosulys, pakilus temperatūra. Nuėjusi pas gydytoją, sužinojau, kad susirgau pelių gripu. Pasiskundžiau daktarui, jog turiu skubiai keliauti ir pranešti savo pusseserei svarbią žinią. Daktaras griežtai uždraudė keliauti, todėl patarė parašyti jai laišką. Smulkiai papasakojo, kas yra laiškas ir kaip jį rašyti, kur gauti vokų, atvirukų ir pašto ženklų. Pridūrė, kad viso pasaulio pelės susirašinėja laiškais ir yra labai patenkintos, nes laišakai keliauja labai sparčiai, patikimai ir saugiai. Tai yra išties patogu.

Taip aš ir padariau: nusipirkau voką, pašto ženklą, atviruką, kvepiantį sūriu, parašiau, ką norėjau, sėkmingai išsiunčiau ir galėjau ilsėtis savo šiltame urvelyje. Po savaitės gavau atsakymą. Apsidžiaugiau, kad mano pusseserė gavo laišką. Sužinojusi, jog aš sergu, atsiuntė trintų aviečių sirupo ir gydomųjų žolelių arbatos.

Iš neturėjimo ką veikti sirgdama pradėjau susirašinėti su visomis giminaitėmis, draugėmis, pažįstamomis. Nuo to laiko aš susirašinėju su viso pasaulio pelėmis. Paštas man labai padeda bendrauti su aplinkiniu pasauliu. Dabar turiu daugybę laiko, esu laiminga ir patenkinta, nebereikia keliauti milžiniškų atstumų. Patariu Tau pradėti susirašinėti, nes iš laiškų galima daug sužinoti apie kitose šalyse gyvenančias peles, jų darbus, problemas, gyvenimo sąlygas, gauti daug naudingų patarimų. Dabar yra įkurta pasaulinė pelių - peliukų laiškinių sąjunga, kuri išsamiau, tiksliau paaiškina Tau rūpimus klausimus, padeda spręsti iškilusius klausimus. Žinau, anksčiau, norint gauti taip vadinamuosius pašto ženklus, reikėdavo išlieti nemažai prakaito. O dabar yra peliukų paštas, kur pardavinėjami įvairūs atvirukai, pavyzdžiui, sūrio kvapo, kumpio skonio, įdomiausių spalvų vokai ir, žinoma, pašto ženklai. Išsiųsti laišką vieni juokai. Tik pašto dėžės labai aukštai, ant jų sunkoka užsiropšti.

Beje, kaip sekasi Tau? Žinok, Tau siunčia linkėjimus pelytė Tikėjos teta Smilga, Tavo dėdė Grūdas, peliukas Uodžius, pusbrolis Sėklius. O pusseserė Alyvuogė kviečia į savo gimtadienį, kuris vyks Ryžių alėjoje, Pušyno gatvėje.

Žinai, laišakai ir liga man išėjo į naudą. Niekur nekeliaudama galiu bendrauti su visais savo bičiuliais, pažįstamais, draugais, šeimos nariais. Anksčiau sirgti būdavo labai nuobodu, o dabar galiu prasiblaškyti. Be to, turiu pilną lentynėlę vaistukų, sirupų, aliejų, lašiuokų, tepaliukų, kurie reikalingi mano ligoms įveikti. Pati tikrai be laiškų, pašto ir gerų draugų pagalbos negalėčiau jų turėti. Daktaras pasakė, kad aš stebėtinai greitai pasveikau. Tikrai nebūčiau pasveikus taip greit, jei ne daktaro mintis rašyti laiškus. Draugai, vos sužinoję, kad susirgau, skuba manęs aplankyti. Jei nori, gali ir Tu užsukti, galėsime aptarti, ką dovanosime pusseserei Alyvuogei dovanų. Aš niekaip negaliu apsispręsti, ar naujausių riešutų kolekciją, ar mylimiausio jos dainininko, peliuko Mikio, kompaktinę plokštelę? Na, nežinau, kai susitiksime, aptarsime viską.

Tavo draugė pelytė Lite

Nepažįstamas drauge!

Labas. Rašau Tau laišką. Nežinau, kas Tu, tik žinau: jei šį popieriaus gabalą, prirašytą smulkiomis raidėmis, laikai savo rankose, jis ir yra skirtas Tau. Taip pat nesakysiu tikslaus Tavo vardo ir adreso, nes ir vėl tikiuosi gauti šešis šimtus dvidešimt vieną atsakymą... Papasakosiu apie tai, kas, mano nuomone, yra TIKRAS LAIŠKAS.

Praėjusią vasarą rašiau savo draugei laišką. Nenurodžiau, kokioje šalyje ji gyvena, nes apie tai ji pamiršo man užsiminti. Žinojau tik jos gatvės pavadinimą ir namo numerį. Laiške pasakojau savo atostogų planus ir apie Lietuvą, šalį, kuri man ištis brangi...

Po trijų mėnesių gavau šešis šimtus dvidešimt vieną atsakymą. Labai nustebau, tiksliau - labai labai nustebau! Geriau pažiūrėjusi, viską supratau... Pasirodo, kad mano draugė gyvena Ispanijoje - taip buvo parašyta ant vokų. Ir dar: Ispanijoje yra net dešimt tokių pat gatvių, ir visose yra vienuoliktas namas! Mano laiškas ėjo iš rankų į rankas, o kiekvienas, gavęs laišką, parašė po nuostabų atsakymą...

Perskaičiusi visus, supratau, ką reiškia laiškas. Ir pradėjau jį vertinti daug labiau... Visi tie vaikai rašė nuoširdžius žodžius apie savo Tėvynę. O apie Tėvynę visuomet rašomi tik patys nuostabiausi ir gražiausi žodžiai...

Man buvo malonu ne vien skaityti tuos laiškus. Buvo malonu ir išvysti pašto dėžutėje šūsnį gražiausių vaikų minčių:

„Kiekviena žolelė ir akmenėlis, kiekviena senelių namo plyta man yra brangesnė už auksą. Net į deimantus nekeičiau lapo, kuris nukrito nuo mano senelių sodinto medžio...“

„Mano šalyje visuomet įdomios vasaros. Aš kasdien einu valgyti vanilinių ledų su braškių įdaru. Kai susitinkame visos - aš, sesė ir mūsų draugės - mes švenčiame vasaros atostogas (valgome saldumynus ir kaitinamės ryškioje saulėje). Manau, niekur kitur, tik savo Tėvynėje aš galiu turėti tokių artimų draugių. Ir tik mano Tėvynėje tokios puikios vasaros!!!...“

„Kaip ir Tu, aš myliu savo šalį. Gal ji ir nėra tobuliausia pasaulyje, bet man brangiausia - tai tikrai. Čia kiekviena jūra yra nuostabiausia, kiekviena diena - saulėta, o akmenimis grįstas kelias veda į svajonę. Nekeičiau jos į nieką. Net Ramusis vandenynas nėra toks didingas, kaip mano širdy mano Tėvynė...“

Manau, kad šiuose laiškuose vaikai išsako slapčiausias savo mintis, kurių galbūt dar niekam niekada nesakė... Šie laišukai man padeda geriau suprasti, ką reiškia ranka rašytas laiškas. Juk kiekvienas galime parašyti elektroninį laišką, bet tikrojo niekas nepakeis. Kiekvienas laiškas rašomas su meile, ir rašiusio žmogaus nuotaika atsispindi raidėse...

Be to, niekur kitur aš negalėčiau tiek daug sužinoti apie Ispaniją. Nė viena enciklopedija, vadovėlis ar kitokia knyga niekuomet neatstos pačių šalies gyventojų, o ypač vaikų, minčių ir žinių. Dar mane nustebino kiekvieno vaiko savitumas ir originalumas. Visi rašė apie skirtingus dalykus: vienas - apie meilę Tėvynei, kitas - apie šalies ežerus ir gamtos dovanas...

Todėl ir rašau Tau šį laišką. Noriu padėti suprasti laiško svarbą. O jis svarbus net ir kalbai: kuo daugiau rašysime laiškų, tuo labiau ugdysime savo vaizduotę, mokėsime gražiau išreikšti mintis...

Keista, kad žmonės tikruosius, ranka ir širdimi rašytus laiškus, kurie teikia džiaugsmą, keičia į elektroninį paštą. Be to, elektroninis laiškas atrodo kaip paprasta žinutė, o ranka rašytas - tai dėmesys. Rašydama laiškus aš parodau savo dėmesį adresatui. Juk kartais taip malonu gauti žiupsnelį dėmesio...

Noriu Tau pasakyti, kad svarbiausias laiškų rašymo tikslas - bendrauti su aplinkiniu pasauliu. Kai parašai laišką, visuomet gauni atsakymą, taip niekada nelieki vienišas, bendrauji su draugais ir pažįstamais. O jeigu parašai labai labai gražų ir nuoširdų laišką, tai gauni tokį nuostabų atsakymą, kad džiaugsmo, susikaupusio širdy, užtenka visam mėnesiui... Gal net metams?!

Taigi šiuo laišku noriu įrodyti, kad nuoširdūs žodžiai vokie svarbus ir amžinas dalykas. Nors kompiuteriai kada nors ir atstos rankas, tikiu, kad ir aš, ir Tu liksim ištikimi laiškam. Jie mums teliks. Tie gerieji laišukai, kuriais galima bendrauti, reikšti savo emocijas ir padovanoti bent lašelį dėmesio. Laiškai niekada nepasens, jie amžinai gyvuos ir, jei aš rašysiu laiškus, manau, būsiu tikresnis žmogus, o ne vien kompiuterių žinovė ar tokia, kuriai už viską pasaulyje svarbiau pažaisti „Lineage Chronicle 4“ ir elektroniniame laiške komentuoti savo mintis... Džiaugiuosi, jei mano mintys Tau nors truputį padės.

Geriausi linkėjimai - Akvilė Trakai 2006-01-25

Rašau, kad papasakočiau Tau apie tai, kaip paštas man padeda bendrauti su aplinkiniu pasauliu

Esu laiškas. Mane rašo švelni žmogaus ranka: paima plunksną, pamerkia į rašalą ir baltame popieriaus lape rašo, rašo. Rodos, ji rašo apie nenumaldomą ilgesį artimo žmogaus, kuris labai labai toli nuo Tėvynės - Lietuvos. Ranka dreba, bet nesustoja rašyti. Liko jau nedaug... pagaliau! Laiško gale baigia išvedžioti paskutinę raidę, gražiai sulanksto ir įdeda į voką. O koks gražus ir nematytas pašto ženkliukas! Regis, ant jo oro pašto simboliai! Jaučiu, jog kelionė tik prasideda!

Aušta ankstyvas rytas. Namuose prabunda žmonės, prasideda didysis judėjimas. Vienas lekia į vonią praustis, kitas - virti kavos, trečias - dar kažką... Siaubas - kokia sumaištis! Pagaliau garsai ima vis tilti ir tilti... Tyla. Bet kas gi čia! ? Kažkas krapštosi prie lauko durų! Man neramu! Girdžiu atodūsius ir jauno žmogaus žingsnius. Jie artėja, mane pačiumpa ir išbėga į lauką. Kurį laiką žmogus bėga, sustoja ir įmeta mane į šaltą, didelę metalinę dėžę. Kur aš atsidūriau? Aplinkui pilna spalvotų vokų su įvairiausiais pašto ženkliukais, girdisi kažkieno šnabždesys:

- Pažiūrėkit, koks jo gražus ir įdomus ženkliukas!

Tačiau žodžius nutraukia raktų brazgesys, atrakina metalinę dėžę ir lyg sukūrys mus visus įtraukia į didelį maišą.

- Įdomu, kur mus neša? - balsai išduoda nerimą.

Mus atneša į didelį šviesų kambarį. Išpila ant stalo ir pradeda rūšiuoti: dirba labai greitai, visus lengvesnius išdėlioja į atskirus maišus, o didesnius - ant svarstyklių. Kažkaip pasidaro nejauku ir liūdna, apgaubia nežinia. Kur aš ir vėl važiuosiu? Kas čia triukšmauja? Toks stiprus ir nepažįstamas triukšmas! Vyriškas balsas vos girdimai pasako;

- Šį laiškų maišą siunčiame lėktuvu į Čikagą per Stokholmą.

Aš nusiraminu. Kaip įdomu bus kristi! Nepatirtas jausmas - užgultos ausys, nieko nesigirdi! Suprantu - kylam. Skrendu ir pro maišo skylutę grožiuosi lengvučiais kaip pūkas debesimis. Kaip gerai, kad ši kelionė ilga, gal daug ką pamatysiu? Moteriškas balsas praneša:

- Leidžiamės Stokholmo oro uoste.

Staiga ir vėl užgulė ausis. Mane kartu su dideliu maišu ištraukia iš lėktuvo bagažo. O koks čia stiprus pučia vėjas! Maišą nešioja į visas puses. Na štai, aš su kitais laiškais jau kažkur, tikriausiai patalpoje. Maišą pastato ant žemės. Anksti ryte visus laiškus paima ir sukrauna į lėktuvą. „O ne! Ir vėl tas siaubingas ausų už-gulimas!“ Lėktuvas greitai skrieja nardydamas tarp baltų, lengvučių debesėlių. Rodos, važinėtumėmės amerikietiškais kalneliais! Skrendame ilgai. Ir vėl iškrauna paštą iš lėktuvo ir nuneša į didelę salę, kurioje nežmoniškas šurmulyš. Maišus išpila ant stalo ir ima dar kartą dėti į visai kitokius, mažesnius krepšius. „Tikriausiai tai paštininkų krepšiai“, - pagalvoju. Kažkas pakelia krepšį nuo žemės ir ima nešti. Keliauju ilgai, matau visai kitokią gamtą nei Lietuvoje, pro šalį skubančius žmones, kol pasiekiu pašto dėžutę, į kurią mane įmeta. Ši kitokia - daug jaukesnė.

Diena beveik įpusėjusi. Staiga mane ištraukia vyriška ranka ir džiuogus balsas sušunka:

- O, kaip puiku!

Rankos priglaudžia mane prie krūtinės.

Iš tikrųjų malonu, kai mane skaito, visas dėmesys skirtas tik man ir manyje surašytoms mintims.

Ak, vis dėlto buvo verta tiek keliauti, kad patirčiau tokį malonumą, kai manimi džiaugiasi ir skaito, skaito po kelis kartus.

Kaip gerai, kad aš patekau reikiamu adresu. Už tai turėčiau padėkoti pašto darbuotojams - geriems žmonėms, kurie su manimi puikiai elgėsi! Ačiū Jums, mielieji pašto darbuotojai!!!

Laiškas, kurį rašė **Greta Kieraitė**, 7 klasė, TVDG, 2006-01-29

Paauglių pasaulis

Esame paauglės, tad panorame sužinoti, kas apie šį amžiaus laikotarpį rašoma literatūroje...

Paauglių yra visur. Jie dirba, mokosi, kvailioja, linksmiasi, šoka, dainuoja, svajoja... Ir visi išgyvena sunkų periodą, vadinamą paauglyste.

Paauglystė - tai vienas sudėtingiausių ir prieštaringiausių žmogaus gyvenimo tarpnių. Sudėtingas jis ne tik patiems paaugliams, bet ir aplinkiniams - tėvams, mokytojams. Paauglystė - pereinamasis laikotarpis iš vaikystės į suaugusio žmogaus gyvenimą. Šiuo laikotarpiu vyksta svarbūs pokyčiai fizinėje, psichologinėje ir socialinėje sferoje, atsiranda nauji poreikiai. Psichologiniai pokyčiai - pakinta mąstymas, vertybių sistema, savimonė. Ryškūs pokyčiai emocinėje sferoje. Paaugliai ima galvoti apie ateitį, ieško atsakymų į klausimus „Kas aš?“, „Kuo aš tapsiu?“, „Kokia gyvenimo prasmė?“ ir pan. Socialiniai pokyčiai - paauglių nebetenkina buvę santykiai su suaugusiais, vis didesnę įtaką jiems daro bendraamžiai. Jie siekia tapti nepriklausomais, savarankiškais. Nori būti išklaustyti, turėti galimybę garsiai pareikšti savo nuomonę įvairiais klausimais. Keičiasi ir suaugusiųjų reikalavimai. Paaugliams neretai sunku suvokti šiuos staigius pakitimus, prisitaikyti prie naujų reikalavimų. Jie jaučia, kad jau nebėra vaikai, tačiau dar nepriimti ir į suaugusiųjų pasaulį.

Visa tai sąlygoja prieštaringumą paauglio elgesyje:

- norą įsilieti į grupę - norą išsiskirti iš grupės;
- norą būti savarankišku - pagalbos laukimą;
- norą būti suaugusiu - nepasitikėjimą suaugusiųjų pasauliu;
- jautrumą, pažeidžiamumą - demonstratyvų agresyvumą;
- romantikos siekimą - cinizmą;
- norą turėti savo požiūrio tašką - norą turėti autoritetą;
- bendravimo siekimą - vienvakcū poreikį.

Visi šie pokyčiai, prieštaravimai dažniausiai sąlygoja paauglių elgesio problemas - agresyvumą, nepaklusnumą, konfliktiškumą; emocinę būseną - įtampą, depresiškumą, mokymosi sunkumus, alkoholio ar narkotikų vartojimą. Retą paauglį aplenkia viena ar kita iš šių problemų.

Vaikų ir paauglių amžius yra skirstomas į tam tikrus brendimo tarpnius:

1-3 metų - „nenuoramų amžius“. Šiame amžiuje vaikams natūraliai būdinga rėkti, tepiotis, mėtyti daiktus, vartyti baldus, piešti ant sienų, pilstyti vandeniu ir laužyti daiktus. Šiame amžiuje vaikus reikia lepinti ir mylėti besąlygiškai.

4-6 metų - „plėšikų amžius“. Jo metu natūralu muštis, atiminėti žaislus, nedraugauti, lįsti bučiuotis, stengtis užburti jaunesnę sesutę, kad ji pavirstų rupūže. Natūralu sirgti infekcinėmis ligomis, kad atsirastų imunitetas. Natūralu draugauti su kita lytimi. Čia jau verta pastūmėti vaiką bendrauti.

7-12 metų - „išdykėlių amžius“. Normalu daryti šaudykles, žaisti karą, atsivesti nuotaką iš gretimos laiptinės, tapti kosmonautu. Siela ieško veiklos ir reikia vaikui jos duoti. Kad ir tėvams padėti darbuose.

Ir pagaliau - mus dominantis amžius:

13- 17 metų - „dykaduonių amžius“. Natūralu „tūsintis“, virsti panku, satanistu, mesti prestižinę mokslo įstaigą ir stoti mokytis teatro vaidybos, gerti alų ir rūkyti. Paaugliui reikalingos įvairios, netgi labai „įtartinos“ kompanijos, kad jis rastų save.

Normalu ir tai, kad vaiko požiūris į tėvus natūraliai kinta nuo „aš juos dievinu“ iki „kokie jie kvailiai“. Čia prisiminkime Marką Tveną, kuris jaunystėje buvo įsitikinęs, kad jo tėvai yra visiškai idiotai. Ir tik subrendęs jis su nuostaba pastebėjo, kad tėvai atėjo į protą.

Žinoma, šioje klasifikacijoje trūksta vienos dalies - o kaip normalu keistis patiems tėvams? Tai yra, kaip natūraliai reaguoja tėvai į vaiko rėkimą, muštynes, dykaduoniavimą?, s,. Dažnas emocinis rezultatas- „ne, aš jau nebeįsivaizduoju, kaip jį paveikti!“

Kaip atsiranda šios, o kaip - tolerantiškos reakcijos?

Pasipiktinimo reakcijos atsiranda tuomet, kai paauglio tėvai nesąmoningai pereina į „tėvišką „ sielos būseną, paveldėtą iš jų pačių tėvų. Iš esmės pyksta ne jie, o „jų pačių motina ar tėvas juose“. Šią būseną palaiko trys šaltiniai: tėvams atrodo, kad kiti vaikai yra geresni; tėvai galvoja, kad paauglio elgesį ir juos kaip auklėtojus kritikuoja aplinkiniai; tėvai įsivaizduoja, kad vaikai turi elgtis kitaip - taip, kaip elgiasi darbštūs ir atsakingi suaugę („man gėda, ką žmonės pasakys?“).

Tolerantiškai ir supratingai tėvai galėtų reaguoti tuomet, jei:

1. Patikėtų, kad dauguma paauglių yra dykaduoniai, mulkiai, ištižėliai ir slunkiai. Taip ir turi būti. Jūs tiesiog nebendraujate su tėvais tiek, kiek gydytojai, pedagogai, psichiatrai, policininkai ir nepilnamečių reikalų inspektoriai. Patikėkite: jūsų šeimoje- dar „gėlytės“.

2. Prisimintų, kad patys yra ne idealūs, o pakankamai geri tėvai, ir daro tiek, kiek sugeba;

3. Pastebėtų, kad dauguma suaugusiųjų taip pat kartais tinginiauja, būna grubūs, elgiasi neatsakingai, o kartai net pradeda vartoti neformalią rusų leksiką. Ir nors rusiškų žodžių literatūrinėje kalboje mes nenaudojame, tačiau mintyse – neretai. Jūs mintyse jų nenaudojate? Atsiprašau, žinoma, jūs- išimtis.

4. Atkreiptų dėmesį, kad geriausias paauglio draugas kažkodėl stebėtinai ramiai toleruoja jo grubumą ir dykaduoniavimą. Kaip ir mes, suaugę žmonės, kitaip žiūrime į geriausio draugo ar mylimo žmogaus gulėjimą ant sofos, nebandydami jo išjudinti - mūsų sielos būsena tuomet yra ramesnė, ne „tėviška“, o „suaugusio“ arba net „vaikiška“.

Tarp kitko, natūrali tolerancija įvairiems amžiaus tarpams taip pat atsiranda tėvams bręstant. Dažniausiai į paauglius tolerantiškai žiūri seneliai. Jei mes paklausime savo senos motinos ar tėvo: ar aš buvau simpatiškas vaikas paauglystėje, tai jie... atsidus ir pasakys: toli gražu, ne. Atsidus, o neims rėkti: tu mane iš proto vare!- atkreipkite dėmesį į kokybiškai kitokią tėvų reakciją.

Tačiau tai nereiškia, kad paaugliui negalima priekaištauti arba pareikalauti. Su juo galima net derėtis, tik nelaikyti to kažkuo išskirtiniu ir nesisieloti, net jei jums iš nevilties nusileidžia rankos. Ko gero, žymiai svarbiau kartu su R. M. Rilke mokytis „pasitikėti gyvenimu- jis yra teisus bet kuriuo atveju“.

Kelis klausimus pateikėme Trakų švietimo centro psichologei K.Solovjovienei :

1. Su kokiomis problemomis dažniausiai pas jus apsilanko paaugliai?

Paaugliai dažniausiai ateina pasikonsultuoti dėl santykių su draugais, su tėvais, dėl mokymosi profilio ar profesijos pasirinkimo.

2. Ką reikėtų daryti paaugliams, kurie nesutaria su tėvais?

Paaugliams šis laikotarpis yra labai svarbus: jie keičiasi, auga, todėl nenuostabu, kad jiems kyla noras būti laisvesniems, savarankiškesniems, patiems atsakyti už save. Tėvai, kurie tiek metų augino savo vaiką, jį suvokia vis dar kaip vaiką. Jiems nėra lengva atsisveikinti su savo „geru berniuku“ ar „gera mergaite“. Jie pripratę, kad jų vaikas yra nesavarankiškas, jam nuolat reikalinga tėvų pagalba. Taip ir kyla konfliktai. Kad jie būtų sėkmingai sprendžiami, visų pirma reikia tėvams ne pasakyti, bet įrodyti, kad jūs jau nebe vaikai, o suaugę žmonės. Reikia priimti atsakomybę už savo veiksmus, savo klaidas. Reikia pasidalinti su tėvais savo jausmais, mintimis, norais, kad jie juos žinotų. Kartais tiesiog užtenka pasikalbėti su tėvais apie tai, kad jūs jau suaugot.

3. Ką paaugliai nori įrodyti bėgdami iš pamokų?

Gali būti įvairių bėgimo iš pamokų priežasčių. Kartais tokiu būdu paaugliai maištauja prieš tėvus; jie žino, kad tėvai bus labai nepatenkinti tokiu jų poelgiu, tačiau taip paaugliai nori įrodyti savo nepriklausomybę. Labai dažnai bėgti iš pamokų priverčia ir mokykloje patiriamos bendraamžių patyčios, smurtas. Kita priežastis gali būti priklausomybė (dažniausiai nuo kompiuterio, narkotikų, alkoholio). Šis atvejis žymiai sudėtingesnis. Gali būti ir labai banalių bėgimo iš pamokų priežasčių: tiesiog neišmokta medžiaga, o mokykloje turi būti kontrolinis.

4. Kokią dažniausią klaidą daro tėvai paauglių auklėjime? Kaip patys paaugliai galėtų tai ištaisyti?

Dažniausiai tėvai nesupranta savo vaiko, kuris įžengė į paauglystės laikotarpį, neturi psichologinių žinių apie šitą laikotarpį; arba tiesiog nepastebi, kad jų vaikui prasidėjo paauglystė. Nemanau, kad paaugliai turi taisyti tėvų klaidas. Geriausiai, ką jie gali padaryti, patys pasikalbėti su tėvais apie šitą laikotarpį, paprašyti tėvų prisiminti, kaip jie jautėsi būdami paaugliai.

5. Kaip paaugliams išverti šį sunkų psichologinį laikotarpį?

Jokiais būdais nereikia užsiskleisti savyje. Aišku, šis periodas yra sunkus, tačiau pasistengus, galima jį išverti be didesnių sunkumų. Tik reikia padaryti tėvus savo draugais, turėti draugų bendraamžių. Be to, kiekvienam paaugliui patariu perskaityti knygą „Draugo laiškas“, kurioje galima surasti atsakymus į klausimus apie paauglystę.

Jei ir jūs turite klausimų, norite pasitarti dėl profesijos, profilio pasirinkimo, galite paskambinti psichologei tel. 5108. Jos darbo vieta – Birutės g. 42, prie Trakų pradinės mokyklos (buvusios vaistinės) patalpose.

Asta Lisevičiūtė ir Gerda Vaitkūnaitė, 7d klasė

Raiškaus žodžio konkursas

Mūsų gimnazijoje meninio skaitymo konkursas paprastai vyksta tris dienas. Ir šįmet pirmoji diena – 5-8 klasių, antroji – 9-12, trečioji – kompozicijų diena.

Jaunesniųjų mokinių grupėje geriausiai pasirodė septintokė Meida Daunaravičiūtė, antroji vietą užėmė – Miglė Kalvaitytė, penktokė, trečiąją – aštuntokas Petras Gliebus. Šie skaitovai atstovavo mūsų mokyklai rajoniniame konkurse, deja, ne itin sėkmingai, nors deklamavo nuoširdžiai ir išraiškingai, patyrė jaudulio. Gal pritrūko artistiško? Gal nepakankamai gerus tekstus pasirinko? Galime tik spėlioti.

Antrą dieną renginį vedė tie patys „labai aiškiai“ tariantys vedėjai. Vyresniųjų skaitovų buvo 15. Pirmasis pasirodė Aistis Pikūnas (1b), į kurį žiūrint atrodė, kad šis vaikinys neturi scenos baimės. Įdomu, kad kai kurie skaitovai deklamavo savo kūrybą. Komisija, kurią sudarė direktorės pavaduotoja ugdymui R.Bartusevičienė ir mokytojos S.Misevičienė bei D.Valikonienė, buvo teisinga (paskelbti rezultatai sutapo su daugumos žiūrovų nuomone). Vertinant skaitovus komisija didelį dėmesį skyrė taisyklingam tarimui, sceninei išvaizdai ir netgi balso tembrui, artistiškumui. Nugalėtojomis tapo Eglė Lekstutytė (3a), Simona Gliebutė (4a) ir Akvilė Zaleckaitė(4b).Pagyrimų nusipelnė Aleksas Liudvinavičius (1e) ir Arūnė Baltrūnaitė(2b).Padėkos, žinoma, verti visi, kurie dalyvavo konkurse, nors ir nepelnė prizinių vietų. Rajono konkurse puikiai pasirodė Eglė Lekstutytė.

Meninės kompozicijos – tai mini spektakliai, kuriuos, manau, ypač malonu stebėti. Be abejo, tiems pasirodymams paruošti reikia laiko, ir kantrybės, ir įvairių gebėjimų.

8b klasės kompozicija pagal V.Landsbergį „Toks tas gyvenimas...“. Iš šios kompozicijos žiūrovai galėjo suprasti, kad žmogus yra parazitas. Verta susimąstyti.... Skaitovai bandė pašmaikštauti, bet man buvo nejuokinga .Susidarė įspūdis, kad aštuntokams pritrūko laiko.

3a klasės mokiniai parodė literatūrinę kompoziciją „Pradžios pabaiga“, kurioje kalbėjo apie gėrio ir blogio kovą, amžinąsias vertybes.

3b ir 4c meninė kompozicija „Sapnuoti paukščius“ buvo originali tuo, kad tinkamai panaudoti mimikos elementai. Kompozicijos dalyviai atrodė tvarkingai, jautėsi užtikrintai.

6a klasės mergaitės pasirodė su menine kompozicija „Svajonės“. Gera pastatymo idėja panaudoti spalvotus kamuoliukus, kurie keitėsi vietomis kaip ir mūsų svajonės.

2a klasė parengė meninę kompoziciją „Žodžiai vis svetimyn“. Buvo įdomus ir nuotaikingas pasirodymas, kuriame netrūko simbolių kalbos, judesio, žiūrovus džiugino raiškus žodis.

Kompozicijas vertino gimnazijos direktorė E.Janušauskienė, mokytoja S.Valentienė ir soc. pedagogė D.Dzigienė. Prizinės vietos buvo paskirtos kompozicijoms „Žodžiai vis svetimyn“, „Pradžios pabaiga“ ir „Sapnuoti paukščius“. Jos pasirodė ir rajoniniame konkurse, kuriame, beje, vėl konkuravo tarpusavy, nes kitos rajono mokyklos kompozicijų neatvežė. Į zonos meninių kompozicijų konkursą, kuris vyko Varėnoje, važiavo „Žodžiai vis svetimyn“, ten užėmė trečią vietą. Zoniniame meninių kompozicijų konkurse jau kelintus metus iš eilės nugalimi Elektrėnų „Versmės“ gimnazistai. Ką gi, palauksime geresnių laikų.

Asta Lisevičiūtė, 7d klasė

[Turinys](#)

Kaip grūdinasi plienas...

Praėjęs šimtadienis dvyliktokams - ne tik graži šventė, bet ir ne toks malonus priminimas apie artėjantį mokyklos baigimą bei esminį viso mokymosi proceso vainikavimą - brandos egzaminus. Supratęs, kad mokytis liko jau mažiau nei šimtas dienų, ne vienas abiturientas su nerimu ima galvoti apie būsimą žinių patikrinimą ir ieškoti būdų sėkmingai jį įveikti. Tokių būdų įvairovė, atrodytų, nėra itin didelė: vieni kuriam laikui sumažina pasilinksminimams skirtą laiką ir iki išnaktų „graužia“ vadovėlius, kiti nerūpestingai vadovaujasi optimistiniu požiūriu: „kaip bus, taip“. Kuris variantas geresnis - laikas parodys, o kol to laiko dar šiek tiek yra, gimnazijos dvyliktokų paklausėme, kaip juos veikia suvokimas, jog egzaminai - čia pat, kaip abiturientai jiems ruošiasi ir ar numano žinantys kokį gerą egzaminų laikymo receptą...

Eglė Adomavičiūtė, 4b:

Aš vis dar negaliu patikėti, kad man mokytis liko tik šimtas (o dabar ir dar mažiau) dienų. Egzaminams nesiruošiu, bet kiekvieną dieną sau žadu, kad pradėsiu rytoj, tik, aišku, to nepadarau. Tada susinervinu, bet tik trumpam. Dabar visas viltis dedu į paskutinę naktį prieš egzaminus. Nors gal rytoj visgi pradėsiu mokytis...

Kristina Monkevič, 4a:

Egzaminams ruošiuosi nuo vasaros. Per atostogas skaičiau knygas, lankau papildomus būrelius. Einu į visas pamokas, ruošiu namų darbus namie gana ilgai. Taip pat stengiuosi gerai išsimiegoti ir gerai pavalgyti, einu į konsultacijas mokykloje. Besiruošdama šimtadieniui labai pavargau, reikėjo daug ką nuveikti. Mokslui pritrūko laiko.

Ivas Gaulia, 4a:

Praėjęs šimtadienis buvo neblogas, priminė, jog beliko vos pora mėnesių, kurie prabėgs nejučia. Pagalvojau, jog reikia susiimti, tai truputėlį „įsijungiau“ į darbus. Nuotaikos labai įvairios, čia džiaugiuos, čia nerimauju, jaudinuos. Egzaminams ruošiuosi kartodamas medžiagą. Mokiniui derėtų ruoštis egzaminams - tarkim, bent paskutinį kartą pasistengti, taip ir pats bandau elgtis. O recepto nežinau, tikriausiai reikėtų stiprinti silpnąsias vietas.

Diana Stefanovič, 4a:

Praėjęs šimtadienis - tai lyg priverstinis galvojimas apie egzaminus. Manau, prieš egzaminus jaudinsiuos, bet jų nebijau, juk vis tiek reikės laikyti... Noriu, kad kuo greičiau viskas pasibaigtų. Aš ruošiuosi egzaminams: ruošiu namų darbus, mokausi papildomai, neekvoju veltui laiko, bet, kaip sakoma, neprivalgęs neprilaižysi, taigi reikia į viską žiūrėti rimtai, tik neverta jaudintis ir plėšytis į visas puses.

Živilė Saulėnaitė, 4b:

Man vis dar nesitiki, kad tuoj baigsiu mokyklą, atrodo, visai neseniai buvau pirmokė, o dabar mokytis liko visai nedaug. Kiekvieną dieną egzaminų baimė vis didėja. Jiems ruošiuosi mokydamasi savarankiškai, namie, o dar labiau pradėsiu mokytis paskutinę savaitę prieš egzaminus, nes ką išmoksiu dabar, iki egzaminų dar pamiršiu. Sėkmingo egzaminų išlaikymo recepto nežinau, nes manau, kad egzaminų rezultatai priklauso nuo laimės ir sėkmės.

Justinas Stankevič, 4b:

Šimtadienis buvo gera proga prasiblaškyti, tačiau tas žinojimas, kad liko jau nedaug, verčia rimčiau susimąstyti. Šiam periodui būdinga didelė nuotaikų kaita, darbo intensyvumas nežymiai padidėjo, bet, mano nuomone, jei neturi žinių bagažo, tai nelabai padės ir ruošimasis. Sėkmingo išlaikymo receptas - jokie streso, daug žinių ir, kaip visada, truputis sėkmės.

Milda Mackonytė, 4a:

Po šimtadienio šventės pajutau, kad čia, mokykloje, liko visai nedaug. Tik šimtas dienų pereiti mokyklos koridoriumi, atidaryti jos duris ir išeiti... Egzaminų baimė kasdien vis stipresnė. Jiems ruošiuosi atlikdama įvairius testus, savarankiškai mokausi, kartojuosi tai, kas turėtų būti išmokta per dvylika metų. Manau, egzaminams ruoštis reikia pačiam ir reikėtų mokytis visus dvylika metų, nes per šimtą dienų viso dvylikos metų kurso niekas neprikrės. Sėkmingo egzaminų išlaikymo receptą galėsiu pasakyti tik po egzaminų.

Saulius Astrauskas, 4c:

Praėjęs šimtadienis buvo „liuks“. Kvailiojom, kaip galėjom, žinodami, jog artėja sunkiausias laikotarpis... Nuotaika kol kas gera, nes dar turiu laiko egzaminams ruoštis, nors jie ne už kalnų. Ruošiuosi kaip ir visada: mokausi ir dar kartą mokausi! Manau, ruoštis privalu, o kaip tai daryti - kiekvieno mokinio asmeninis reikalas, juk neliepsi visiems ruoštis taip, kaip tu ruošiesi. Mano receptas toks: 60% žinių, 30% logiško mąstymo ir 10% sėkmės!

Solveiga Tuomaitė, 4B

Turinys

Moterys – materijos pergalė prieš protą

Aukštakulniai batai, kelnės, apnuogintas pilvas – štai taip šiandien atrodo materijos pergalė prieš protą. Tiesa, ir to proto nebe daug belikę.

Bene kiekviena moteris, paklausta, kodėl ji dėvi kelnes, atsakys: juk taip daug patogiau! Patogiau rengiasi tik sportininkai ir net jiems rūpi išvaizda, o moteris tikrai nėra tas Dievo kūrinys, kuris nei kiek nesirūpina savo išvaizda. Vis dėl to leiskite paklausti, ar aukštakulniai batai patogūs? Visada smagu gatvėje pastebėti kokią dailią, aukštakulnius batelius apsiavusią moterį, kuri skuba į tuoj tuoj nuvažiuosiantį autobusą.

Pripažinkime, kad moterims kelnės tinka taip pat kaip ir cigaretės bei alus, o šie atributai, kad ir būtų keista, dažniausiai lydi vyrus. Pastaruoju metu madinga sakyti, kad silpnosios lyties nėra, jos abi vienodai stiprios. Na, jei moterys, siekdamos lygių teisių, kartais visai pamiršta moteriškumą ir taip nori prilygti vyrams, tai dabar yra labai daug visokių įdomių operacijų. Nebereikės suknių. Tiesa, tokiu atveju neišvengiamai nukentės demografija.

Šiaip ar taip, visos moterys mano esančios gražios, žinoma, jei jos tik panašios į moteris. Panašu, taip jau Viešpats Dievas norėjo, kad moterys atrodytų dailiai. Tai gal tebūnie „moterys – materijos pergalė prieš protą, o vyrai – proto pergalė prieš moralę.“ (Oscar Wilde).

Kristijonas Kancleris, 3a klasė

Turinys

Šimtadienis – sena tradicija, nauja karta

Šimtadienis – tas saldus žodis. O gal ir kartus. Vieni giria ir katučių ploja, kiti peikia ir pirštu grūmoja: „O mes kitąmet atsiskaitysim!“ Atsiskaitykite, mielieji, juk ne mūsų, dvyliktokų, kailis kentės. Mums ir taip yra kuo rūpintis: 100 dienų iki egzaminų – tai jums ne juokas. Beje, apie šventę: kas, kur, kada ir ar labai baisu buvo.

Tačiau iš pradžių šiek tiek priešistorės. Šimtadienio nekantriai laukia dauguma dvyliktokų (vienuoliktokai nekantriai bijo). Tačiau taip jau atsitinka žmonių bendruomenėje, kad švenčių laukiame visi, o štai atskleisti savy tūnantį genijų kuriant Testamentą ir eilėraščius, vaidinant spektaklyje ar dirbant kitus šimtadieninius darbus nori ne visi. Kadangi improvizacija yra aukštai vertinamas mokslas, o tinginystė skatina progresą, ruošėmės lėtai. Entuziazmas ir darbštumas atrodė užstrigę Neišsipildžiusių gerų ketinimų šalyje, tačiau abiturientai galiausiai pasirodė ne iš kelmo spirti.

Ižymusis renginys, sutraukiantis plačiąją visuomenę – tiek gimnazijos bendruomenės narius, tiek jų draugus, gimines ir kaimynus, įvyko vasario 4 dieną, šeštadienį, mūsų gimnazijos Aktų salėje.

Šventę pradėjo Eglė Adomavičiūtė ir Aušrinė Keršytė iš 4b klasės. Jos atliko Kosto Smorigino dainą „Paukščiai.“ Tai daina, po kurios salėje tikiesi išvysti jūrą mašlių ir ištįsusių veidų, galvojančių apie pasaulio grožį ir skausmą, tačiau publika buvo ne iš sentimentaliųjų – šnekos netilo iki pat Testamento skaitymo.

Pašiepiamųjų ar pagiriamųjų eilėraščių apie vienuoliktokus skaitymas, be abejo, buvo bene laukiamiausia Šimtadienio dalis. Retas malonumas yra toks didelis kaip pasijuokti vieniems iš kitų. Viena vertus, tai labai negražu, nedora ir nepriimtina bendruomenėje, kurioje siekiama tolerancijos ir tarpusavio pagarbos. Kita vertus, juokai buvo nepikti, juos galima laikyti satyriniais mokinių gyvenimo komentarais. Kaip rašytojai mėgsta išjuokti visuomenės ydas ir negeroves, kurdami „pagiriamuosius žodžius kvailybei“, taip dvyliktokų eilėraščiuose atsispindi gimnazistų trūkumai ir nuodėmės.

Pagrindinės eilėraščių temos buvo pernelyg aistringa meilė priešingos lyties atstovams ir gresiantys nemalonūs šios meilės padariniai, taip pat nesaikingas tabako bei svaigiųjų gėrimų vartojimas. Kitiems kliuvo už potraukį knygoms ar lėtą būdą ir mašlų žvilgsnį. Tačiau nė vienas vienuoliktokas kumščiais nemojavo, nebuvo išvežtas nualpęs iš pykčio ar sielvarto, todėl galima daryti išvadą, kad visi buvo patenkinti ir laimingi. Kita vertus, kyla klausimas, ar švytėjo laime tie, kurių nuotraukų vietoje ekrane puikavosi beždžionių atvaizdai?

Renginyje, kaip įprasta, nuskambėjo ir dvyliktokų, ir vienuoliktokų žodis. Pastariesiems atstovavo Žygimantas Narkevičius (3a), kuris pasirodė beesąs geras oratorius ir, negana to, dar geresnis dainininkas. Tiesa, jis nedainavo, bet dvyliktokai skambiai priminė dar prieš Kalėdas Žygimanto dainuotą dainą. O dvyliktokų žodį tarė Dovilė Ivancovaitė (4c).

Abiturientams dainuojant Jurgos Šeduikytės „Nebijok“ bei SEL (parašyta A. Mamontovo) „Saulės miestą“, dideliame ekrane ant sienos plaukė poetiški saulėlydžio ir ne tokie poetiški mokyklos vaizdai.

Buvo pastatytas ir spektaklis. Pirma jo dalis rėmėsi TV seriale „Vedęs ir turi vaikų“ motyvais (Mantas Jarašūnas iš 4b ir Vaiva Girniūtė iš 4c kaip niekad įtikinamai suvaidino Elą ir Pegę Bandžius, būsimų abiturientų tėvus). Vaiva dar vaidino ūgtelėjusių mokinukų mokytoją, griežtą, bet žavią, o Žaneta Ladanovskaja (4c) buvo lygiai tokia pat žavi, tik dar griežtesnė. Tačiau labiausiai žiūrovų atmintin turėjo įsirėžti Kristinos Monkevič ir Dianos Stefanovič (4a) genialus juokas ar, greičiau, beprotiškas kvatojimas.

O vienuoliktokai parengė dovaną - staigmeną. Tai buvo kelių minučių filmas iš serijos „Tabakas - mūsų draugas“. Mėgėjiškas, bet efektingas. Labai juokingas, tačiau konservatyvesnis žiūrovas galėjo ir pasipiktinti.

Rezumuojant galima pasakyti, kad teigiamų atsiliepimų ir emocijų buvo daugiau nei neigiamų, na o po geros šventės galima ir egzaminams pradėti ruoštis.

Aistė Mickonytė, 4b

Naujieji mokytojai

Šie mokslo metai mūsų gimnazijoje „judrūs“: juda remontai, juda vienuoliktokai, juda ir mokytojai – vieni išvyksta, kiti atvyksta. Nauji mokytojai jau nelabai nauji, nes su mumis dirba du – tris mėnesius, visgi ne visi juos pažįsta, na, gal tik iš matymo. Todėl „Klaustukas“ naujiesiems užduoda kelis klausimus:

1. Koks (-ia) buvote mokykloje?
2. Kas turėjo įtakos besimokant ir pasirenkant profesiją?
3. Ką labiausiai įsiminėt iš studijų ar mokyklinių laikų?
4. Kuo skiriasi mūsų mokykla ir mūsų mokiniai nuo mokyklos, kurioje anksčiau dirbote (mokėtės)?

Erika Staknytė, etikos mokytoja.

1. Mokykloje buvau nebloga mokinė, buvau ir „Klaustuko“ korespondentė.

2. Jau vaikystėj svajojau apie mokytojos profesiją. Pamenu, kai žaisdavome su kiemo vaikais, visada mokytoja būdavau būtent aš.

3. Universitete vyko mano pirmoji egzaminų sesija. Laikėme etiketo teorijos ir istorijos egzaminus. Dėstytoja buvo griežta ir reikli. Labai jaudinomės. O pasirodo – be reikalo! Kai visi drebėjome už durų, ji išėjo ir pasakė: „Jau visiems išvedžiau suminį pažymį, beliko tik įrašyti jį į studijų knygėlę“. Nustebome. Daugiau tokių lengvų egzaminų nepasitaikė.

Mokykliniai metai buvo nuostabūs! Man jie brangesni nei studijų. Ir klasės draugų labiau pasiilgstu nei studijų draugų.

4. Čia mano pirmoji darbovietė. Čia ir ta mokykla, kurioje mokiausi. Tik dabar ji gražesnė, daug naujų mokytojų. Ir dirbu tame kabinete, kur kažkada buvo mano klasė.

Tomaš Dubovikas, informatikos mokytojas.

1. Mokykloje buvau darbštus, stropus ir tam tikrus sugebėjimus turintis mokinys. Šiaip visada buvau pirmūnas.

2. Jokios įtakos nereikėjo, pats labai anksti supratau, jog be mokslų šiuolaikiniame pasaulyje sunku (materialine prasme). Tiesą sakant, informatika nebuvo geidžiamiausia mano profesija. Stodamas į universitetą, pirmoje vietoje užrašiau ekonomiką, bet aplinkybės susiklostė kitaip. Kodėl įstojau? Tiesiog labai gerai mokėjau matematiką (mylimiausias dalykas mokykloje), gerai išlaikiau valstybinį egzaminą ir įstojau be problemų.

3. Pilna gerų ir negerų epizodų, o labiausiai įsiminė pasikeitimai įstojus į universitetą: viskas nauja, neįprasta ir taip kasdien, visą pirmąjį mokslo mėnesį.

4. Ši mokykla pirmoji, kurioje mokau. Galiu ją palyginti su ta mokykla, kurioje mokiausi. Čia mokiniai triukšmingesni ir už kampo bėgioja dažniau per pertraukas. Dauguma mokinių, kuriuos mokau, labai draugiški, yra ir tinginiukų, bet šį kartą gal be vardų....

Mėgstu atostogas prie jūros

Vytas Kasperavičius, lietuvių kalbos mokytojas.

1. Stropus mokinyš, kuriuo nesiskundė mokytojai.
2. Buvo mokykloje keletas mokytojų, į kuriuos norėjau būti panašus. Tai ir lėmė profesijos pasirinkimą.
3. Mokykloje labiausiai įsiminė šimtadienis, o studijų metais – studentų statybos būriai. Mes, filologai, vasarą dirbome traukinių palydovais. Taigi kelionės, bendravimas su žmonėmis bei galimybė pamatyti kitus miestus labai įsiminė. Taip pat smagus laikas buvo, kai rašiau diplominius darbus. Labai patiko ieškoti, tyrinėti.

4. Sakyčiau, kad šios gimnazijos mokiniai yra kultūringesni. O šiaip, tai jie panašūs į mano buvusius mokinius, nes mokytis nenori, o nori gerų pažymių. Man menas lig šiolei tie saulėti toliai.....

Vida Povilauskienė, anglų kalbos mokytoja.

1. Tikra padauža.
 2. Tais gerais senais laikais mes sekėme vieno žymaus žmogaus priesakui „Mokytis, mokytis, mokytis!“
 3. Kuomet fizikos mokytoją, paėmę už kojų ir rankų, gerai įsiūbavę, išmetėme pro langą (mintyse, žinoma).
 4. Pas jus nuostabu. Kartais pasibundu ir galvoju, ar danguj aš, ar žemėj, ar rojuj? Mano ankstesnėje mokykloje mokiniai buvo plaukuoti, raguoti, kai kuriems buvo net uodegos išdygę.
- Mėgstamiausias metų laikas – atostogos.

Marija Jankevič, informatikos mokytoja.

1. Mokiausi, lankiau pamokas.
2. Jokios įtakos nebuvo, tai mano pasirinkimas.
3. Iš studijų metų labiausiai įsiminė krikščynos su vandeniu, miltais ir t.t.
4. Mokyklos skiriasi tradicijomis, renginiais, o mokiniai panašūs.

Dėkojame už atsakymus. Kviečiame bendradarbiauti. Laukiame Jūsų straipsnių, pasisakymų, žinučių „Klaustuko“ puslapiuose.

Kristijonas Kancleris, 3a klasė

Vaikai eikite į mokyklą

„Pagrindinė žmogaus pareiga gyvenime yra sukurti save, tapti tuo, kuo potencialiai jis yra. Pats reikšmingiausias jo pastangų kūrinys yra jo paties asmenybė“.

Lietuvos Respublikos švietimo įstatyme įteisintas privalomas jaunuolių mokymasis, įpareigojantis įgyti pagrindinį išsilavinimą arba mokytis bendrojo lavinimo ar kito tipo mokykloje iki 16 metų.

Labai svarbi pareiga - mokytis. Ir vienintelis tikras žmogaus gyvenimo tikslas - tapti žmogumi. Jungas žmogaus augimo kelią pavadino individuacija, krioš kelio tikslas - žmogaus savastis. Manymas, kad žinome savo esmę, yra klaidingas. Be veiklos joks žymus sportininkas, politikas, menininkas nieko nepasiektų. Tik daug dirbdamas žmogus suranda savastį. Mieli mokiniai, Jūsų pagrindinis darbas - MOKYKLOS LANKYMAS IR MOKYMASIS.

Norėdami tobulėti, nes mumyse yra viskas, praskleiskime uždangas ir leiskime griūti sienoms, kurios trukdo tobulėti.

Pykstame, kerštaujame, maištaujame, slepiamės, užsidarome ir dar daugiau galėčiau vardinti, nes nemėgstame vidinio audito savo viduje. Tai, ką dažniausiai giliai slepiame, tarsi vulkanas prasiveržia į išorę, o jei dar mūsų niekas nesupranta, o jeigu dar kaltina? Ką tuomet daryti? Gal pasitraukti, užsidaryti, atsiritoti? Ar tai išeitis? Ar tai padės išspręsti problemą?

Žinau, ką atsakysite.

Nenoriu... Viskas atsibodo... Bijau... Manęs niekas nesupranta... Aš niekam nereikalinga (s)... Man taip patogiau...

Bėgdami ar slėpdamiesi nuo gyvenimo bėdų, pradedame gyventi baimėje, nepasitikėjime, vienišume. Ši sunki kasdieninė našta gniuždo, skatina ieškoti išeities, tačiau dažnai klaidingos. Viduje nuolat vyksta kova tarp žinojimo ir elgesio. Taip palengva pradedame save „remontuoti“ užpildami „kvaišalų“, kvailai, agresyviai elgdamiesi, nes kitaip nemokame, o jei dar turime „gerų“ pavyzdžių - pirmyn į „tobulėjimą“. Bet čia ir stabtelkime... Pamąstykime, ar taip mes tobulėjame, ar taip įsivaizduojame savo ateitį? Ir vėl žinau, ką atsakysite.

Man taip neatsitiks... Aš tokio lygio nepasieksiu... Žinau pažįstamų, kuriems nieko neatsitiko...

Taip, ir aš žinau tokių pavyzdžių, tai - vienetai. Bet žinau ir kitokių: tūkstančius nelaimingų šeimų, tūkstančius beglobių vaikų, tūkstančius kalinčių ir dar daug tūkstančių suluošintų gyvenimų... Paklauskime savęs - ar mes šito norime? Kodėl taip neatsakingai rizikuojame? Kodėl nevertiname mums suteiktos teisės gyventi ir džiaugtis pilnaverčio gyvenimo dovanomis?

Gyvenimas - tai lyg aukštas kalnas. Mes visi tarsi alpinistai, kurie bandome įkopti į viršūnę. Tik, deja, nedaugelis sukaupę vidinę valią įstengia nugalėti didžiulius pasipriešinimus... Kiti lieka papėdėje, nutarę, kad jiems per sunku... Dar kiti sustoja pusiaukelėje, nusivylę ir palaužti sunkumų...

Gyvenime visko bus: sunkumų, slydimų, kritimų ir pakilimų... Taip užsigrūdinama, taip išmokstama siekti savo tikslo. Visiems linkiu pažinti save, mylėti save, gerbti save ir kitus. Svarbiausia - tai, kas mes esame, o ne tai, ką mes turime.

NORĖKIME TOBULĖTI, o tobulėti padės MOKYKLA ir joje dirbantys PEDAGOGAI.

Linkiu sėkmės mokslų labirintuose ir 100% mokyklos lankymo. Dar kartą primenu, kad bėgdami iš pamokų neišspręsite savo problemų, o susikursite naujas. Ateikite ir kartu spręskime. Išeitis visada yra.

Soc. pedagogė **Dalia Dzigienė**

[Turinys](#)

Gimnazijos taryba -

tradicinė aukščiausia gimnazijos savivaldos institucija, telkianti mokinių, jų tėvų, mokytojų pastangas svarbiausiems gimnazijos tikslams numatyti, uždaviniams spręsti.

Gimnazijos tarybą sudaro tėvų komitetas, kurį išrenka klasių tėvų komitetų pirmininkai, mokiniai, kuriuos renka gimnazijos mokinių seimas, ir mokytojai, kurie išrenkami mokytojų tarybos posėdžio metu balsų dauguma.

Gimnazijos taryboje mokiniams, tėvams, mokytojams atstovaujama lygiomis dalimis, kurias nustato gimnazijos tėvų komitetas.

Gimnazijos tarybos pirmininką iš tėvų renka komisijos nariai per pirmąjį posėdį dvejiems metams. Gimnazijos direktorius negali būti tarybos pirmininku, taryboje dalyvauja be sprendžiamojo balso teisės.

Gimnazijos taryba už savo veiklą atsiskaito ją rinkusiems gimnazijos bendruomenės nariams: tėvams kas pusmetį per bendramokyklinius tėvų susirinkimus, mokytojams kas pusmetį per išplėstinius direkcinus pasitarimus, mokiniams kas pusmetį per gimnazijos mokinių seimo pasitarimus.

Be tarybos narių, į posėdžius gali būti kviečiami asmenys (mokytojai, tėvai, seniūnai, mokiniai ir kt.), atstovaujantys aptariamais klausimams.

Svarbiausios gimnazijos institucijos vadovas, gimnazijos tarybos pirmininkas Romaldas Tamašauskas „Klaustuko“ skaitytojams pasakoja apie save.

Kažkada ir aš buvau mokinys. Mokslo sekėsi, galima sakyti, neblogai. Vienas iš didžiausių mano trūkumų mokykliniais metais buvo drausmė. Atsimenu, ateina klasės auklėtojas į namus ir sako tėvams apie mane: „Gyvas sidabras!“ Iš pradžių tėvai nesuprato. „Ogi“, - sako, -“ ar teko kada sudaužyti termometrą, o po to rinkti iš jo išbėgusį gyvsidabrį?“ Taigi, toks judrus ir aš buvau. Bet vargai su manimi baigėsi šeštoje klasėje. Manau, kad ypatingai didelę įtaką mano surimtėjimui turėjo lietuvių kalbos mokytojas Motiejus Šimelionis (jo vardas dabar pavadinta Lentvario mokykla). Visada šį žmogų prisimenu su didele pagarba ir meile. Man gyvenime labai pasisekė, kad šis žmogus mane mokė.

Džiaugiuosi, kad mano vaikai mokosi Trakų Vytauto Didžiojo gimnazijoje. Aišku, man, kaip tėvui, norėtusi, kad jie geriau mokytųsi, nes tam tikrai yra visos sąlygos.

O koks puikus, profesionalus šios mokyklos kolektyvas! Lyginant su mano mokslo metais, puikios ir programos. Prisiminus darosi skaudu, juk kiek mums į galvas kišo to sovietinio niekalo! Tenka girdėti, kad dabar labai sunkios programos, dideli reikalavimai. Aš su tuo nenorėčiau visiškai sutikti. Kiekvienas laikotarpis neša savo gyvenimo taisykles ir reikalavimus. Tuo aš pats kasdien įsitikinu, nes esu studentas ir galiu pasigirti - semestrą baigiau be skolų.

Taigi, gerbiami mokiniai, mokyti niekada nevēlu, bet aš jums linkiu viską daryti savo laiku. Dėl to mes, tėvai, ir stengiamės, neretai ir priekaištaujame jums, nes norime, kad mūsų vaikai kuo geresniais pažymiais baigtų gimnaziją, įstotų į aukštąsias mokyklas, taip užsitikrintų savo gyvenimo ateitį. Jau visiškai ne už kalnų ir jums teksi atsakomybė už savo šeimą, kraštą ir Tėvynę.

Gimnazijos tarybos pirmininkas, **Romaldas Tamašauskas**

[Turinys](#)

Sporto kaleidoskopas

Ar jums neatrodo, kad žiemą žmonės viską daro lėčiau ir neretai tingi? Ar jums neatrodo, kad pabūgę šalčio dauguma žmonių nori tik šiltai gulėti savo lovose? Gali būti, bet Vytauto Didžiojo gimnazijos mokiniai, atrodo, nesiruošia tingėti. Patys matome, kaip jie laksto koridoriais ir lyg laisvėn paleisti paukščiai lekia po pamokų namo... Mes ne tinginiai, mes stengiamės būti judrūs! Tai įrodė mūsų krepšinio komanda, kuri laimėjo varžybas prieš Paluknio mokinius. Mergaičių komandai taip pat teko pergalė, deja, be kovos, nes rūdiškietės neatvyko į varžybas.

Gimnazijoje vasario 15 dieną rungtyniavo judriųjų estafečių „Drąsūs, stiprūs, vikrūs“ komandos. Laimėję visose estafetėse, čempionais tapo mūsiškiai: Indrė Bagdžiūtė (6b), Laura Nedveckytė (6b), Evelina Šuscickytė (6b), Ana Kazanceva (6a), Vasarė Ambraitė (6c), Justina Azeušaitė (6b), Laura Zajančkovskytė (6c), Justina Bedinskytė (5e), Jurgita Liudvinavičiūtė (5e), Junesa Sadovskaja (5e), Simonas Paplauskas (6c), Justinas Dirsė (6c), Rimantas Kazlauskas (6b), Lukas Beleška (6c), Mantas Stochovskis (6c), Jurijus Sidinevskis (6c), Romualdas Butiuto (5a), Mykolas Krasnovskis (5c), Rokas Čepauskas (6a), Karolis Petrošius (5a).

Gripo epidemija vaikams sutrukdė išvykti į respublikines varžybas Varėnoje. Ką gi padarysi, gal kitais metais būsime sveikesni.

Patricija Stankaitytė, 7b klasė

[Turinys](#)

Lauryno Ivinskio kalendoriams sukanka 150 metų

Jie turi galią nukelti mus į kitą laiką, kai dar nebuvo Lietuvoje nė vieno kasdien ar bent kas savaitę išeinančio lietuviško laikraščio ar žurnalo, kai caro valdžia buvo užtvėrusi gabesniems kelius į aukštąjį mokslą, o kaimo žmogaus laukė baudžiauninko dalia. L.

Ivinskio kalendoriai, pasirodę 1846 metais, praplėtė įprastinę kalendoriaus sąvoką. Be kalendoriumo, kur iki šiol nepralenktu tikslumu yra nustatyti daugelio asmenvardžių vardadieniai, čia rasime mėnulio atmainas, saulės patekėjimo ir nusileidimo lenteles, daug naudingų patarimų ūkininkams, populiarių mokslo žinių.

Tačiau daugiausia Kalendorius išgarsino jų priedai. Nuo 1851 metų L.Ivinskis ėmė juose skelbti rašytojų kūrybą, tautosaką. Palaipsniui šie Kalendoriai tapo savitais literatūros almanachais. Prie spausdinamų eilėraščių ar kitų kūrinių redaktorius autoriaus pavardės nenurodydavo, vos vieną kitą slapyvardį ar kriptonimą. Kalendoriuose, L. Ivinskis pirmasis paskelbė S. Valiūno „Rašančiam lietuvišką žodį“, „Biruta“, D. Poškos „Mano darželis“, K. Praniauskaitės „Žalčio motė“. Čia buvo publikuota A. Baranausko „Anykščių šilelis“. Čia randame A. Strazdo „Kiškį“, J. Pabrėžos eilėraštį „Artojas“ (abu paplitę kaip liaudies dainos).

L.Ivinskio leidinys skatino kurti pradedančius literatus. Ir pats redaktorius į Kalendorius įterpdavo savo kūrybos. Jam priklauso pasakėčios „Avinas ir vilkas“, „Skruzdis ir juodvarnis“, didaktiniai eilėlavimai „Voras, kuris žmogų apskundė“, „Girtuoklis yra pasigailėtinas“ ir kt.

L.Ivinskis pirmasis ėmėsi pasaulietinės literatūros kūrinių vertimo į lietuvių kalbą. Išvertė D. Defoe „Robinzono Kruzo“ romano trumpinį, Ch. Schmido „Genovaitę“ ir kt. Rašė lietuvių kalbos, lenkų - lietuvių, rusų - lietuvių kalbų žodynus, sudarinėjo Žemaitijos augalų ir grybų mokslinius aprašus, albumus ir herbarijus.

L.Ivinskio sumanymą leisti Kalendorių palaikė M. Valančius, vienkartinę paskolą suteikė I. Oginskis. Kalendorių spausdino A. Zavadzki spaustuvė Vilniuje. Keletą metų Ivinskis leido kalendorių savo lėšomis, patyrė daug nuostolių. Įvedus literatūrinį priedą, reikalai pasikeitė, nes Kalendorių paklausa išaugo. Vis dėlto leidimas Ivinskiui pelno neatnešė, naudą turėjo tiktai Lietuva. Kalendorių intelektualinis lygmuo skatino jais domėtis inteligentus, rašytojus. Bet daugiausia juos skaitė kaimo žmonės. Valstiečiai čia rasdavo ne tik naudingų patarimų, bet ir gražių skaitinių šventadieniams, pasakų ir poringų savo vaikams, pamokančių apsakymėlių jaunuoliams, mįslių, patarlių bei priežodžių rudens vakaronėms.

L.Ivinskio Kalendoriai buvo parankinė knyga, nešusi spausdinto žodžio šviesą į kiekvieną pirkia, pratinusi prie pasaulietinių skaitymų, ugdžiusi tautinę savimonę, padėjusi kelti krašto raštingumą ir dvasinę bei materialinę tautos kultūrą. Šie kalendoriai, ėję sunkiausiais XIX amžiaus dešimtmečiais, tiesė kelią lietuviškai periodinei spaudai, ruošė dirvą vėliau sužibėjusiai „Aušrai“, tapdami unikaliu Lietuvos kultūros reiškiniu. Darbštusis Ivinskis greta visų savo darbų, kuriuos nuveikė kaip gamtininkas, literatas, leksikografas, lieka Lietuvos atmintyje kaip iškilus pirmų lietuviškų kalendorių redaktorius ir leidėjas, kaip nepailstantis lietuviškos spaudos kūrėjas.

Pagal įžanginį straipsnį faksimiliniam 1861 metų Kalendoriui

Birutė Paltanavičienė

[Turinys](#)

Naujos knygos Trakų knygyne

Micheline Funke „Prancūzų kalba per 30 dienų“. Kaina 13 litų 75 centai.

Pirmas įspūdis: tikrai geriau už įprastą vadovėlį.

Anotacija ir komentaras: Šioje palyginti plonoje knygelėje jūs rasite trumpą ir patogų • prancūzų kalbos kursą, kuriame pateikta 30 pamokų kasdieninio gyvenimo ir darbo temomis, įvairių testų, daug tekstų, taip pat susipažinsite su Prancūzija. Manau, jog ši knyga skirta tiems, kas nori greitai ir netradiciškai išmokti prancūzų kalbą.

Javier Sierra. „Paslaptingoji vakarienė“. Kaina 23 litai 63 centai.

Pirmas įspūdis: dar vienas „Da Vinčio kodas!“

Anotacija ir komentaras: „Da Vinčio kodo“, „Angelų ir demonų“ gerbėjoms su džiaugsmu pranešu, kad pasirodė dar viena tikrai rimta knyga! Leonardo da Vinčio asmenybė, „Paskutinė vakarienė“ visada kaitino kraują ir protą savo paslaptimis ir keistomis anomalijomis: nėra Šv. Gralio, Kristus neaukoja Euchasarijos sakramento, apaštalai be privalomų aureolių. Kodėl jis taip padarė? Nejaugi L. da Vinčis buvo eretikas? Naujojoje knygoje stengiamasi atskleisti painias paslaptis, susijusias su L. da Vinčio paveikslu.

Vytautė Žilinskaitė. „Kintas“. Kaina 14 litų 35 centai.

Pirmas įspūdis: V. Žilinskaitė - mūsų dienų rašytoja, talentingai išjuokianti įvairias žmonių ir visuomenės ydas, blogybes. Jos pasakose vaikams, paaugliams - ne tik linksmos išdaigos, bet ir daug poetiškumo.

Anotacija ir komentaras: Šioje knygoje pasakojama, kaip atvežtas atostogauti į paprastą kaimo trobą Kintas čia viskuo bodisi, netveria be įprastų pramogų ir savo padykusių bičiulių. Trokšdamas kuo greičiau ištrūkti, jis surezga avantiūrą, į kurią vis labiau įsipainioja pats ir įpainioja kitus.

Chifford D. Simak. „Blogio irštva“. Kaina 13 litų 57 centai.

Pirmas įspūdis: šitą tikrai nusipirksiu.

Anotacija ir komentaras: Apleistųjų Kraštų paribys stovi didinga pilis, sauganti Imperiją nuo Nelabųjų puldinėjimo. Tačiau pastaruoju metu itin padaugėjo trolių, goblinų, milžinų žmogėdrų ir ypač drakonų išpuolių. Kažkas atsitiko, kažkas kiršina Nelabuosius. Norėdamas viską išsiaiškinti, Harkortas su trimis draugais išsiruošia pavojingam žygin į pačią Blogio irštva.

Net nedvejodamas siūlau šią knygą Lineage 2 ir fenteri gerbėjams.

Dan Brown. „Skaitmeninė tvirtovė“. Kaina 23 litai 90 centų.

Pirmas įspūdis: jau vien pavadinimas intriguoja.

Anotacija ir komentaras: NSA (Nacionalinio saugumo agentūra) - tai itin įslaptinta ir įtakinga organizacija, apie kurios egzistavimą iki šiol žinojo mažiau nei 3% amerikiečių. Dabar visa NSA laikoma įkaite... ne šautuvais ir bombom, bet kodu, tokiu išmoningai sudėtingu, kad paskelbtas jis suparalyžuočiau visą JAV žvalgybos veiklą. Manau, daugelis girdėję apie garsiojo „Da Vinčio kodo“ rašytoją Deną Browną, kuris ir toliau mus stebina įdomiais siužetais. Ši knyga skirta detektyvų ir įtemptos intrigos mėgėjams.

Dainius Balčytis, 7b kasė

[Turinys](#)

Straipsnių anotacija

Šiame numeryje skaitykite:

1 psl. Gimnazijos gyvenimo kronika. Kroniką rašo **Dovilė Staknytė**, 4a klasė.

2 psl. Vyksta Respublikos mokinių (iki 15 metų) epistolinio rašinio konkursas tema „Rašau, kad papasakočiau tau apie tai, kaip paštas man padeda bendrauti su aplinkiniu pasauliu“. Spausdinami trys geriausi mūsų gimnazijos mokinių darbai. Darbų autorės **Akvilė Marozaitė, Meida Daunaravičiūtė, Greta Kieraitė** mokosi 7d klasėje.

3 psl. Aistė Mickonytė (4b) straipsnyje „Šimtadienis - sena tradicija, nauja karta“ aptaria šventinės abiturientų ir vienuoliktokų nuotaikas, svarbesnius renginio momentus: testamento juokus, pasisakymus, dvyliktokų dainas ir spektaklį bei vienuoliktokų mėgėjišką filmą. Straipsnio autorės išvada: „...teigiamų emocijų buvo daugiau nei neigiamų.“ **Solveigos Tuomaitės** (4b) interviu su abiturientais apie pasirengimą egzaminams - „Kaip grūdinamas plienas...“ Apmąstydamą būsimą pokalbį Solveiga primena, kokiais būdais galima įveikti žinių patikrinimą: galima sutrumpinti pasilinksminimų laiką ir „graužti“ vadovėlius arba nusiteikti optimistiškai: „kaip bus, taip“. Abiturientė Eglė Adomavičiūtė, Kristina Monkevič, Ivas Gaulia, Diana Stefanovič, Živilė Saulėnaitė, Justina Stankevič, Milda Mackonytė, Saulius Astrauskas atsako į klausimą, kaip jie ruošiasi egzaminams, tačiau gerą egzaminų laikymo receptą dauguma nutyli...

Paanrašėje „Nuomonė kviečia diskusijai“ - **Kristijono Kanclerio** (3a) eseistinis samprotavimas apie moterų išvaizdą, aprangą, apavą ir - protą: „Moterys - matarijos pergalė prieš protą“. Rašinio autorius kviečia pripažinti, kad moterims kelnės tinka taip pat, kaip cigaretė bei alus. Toms, kurios siekdamas lygių teisių su vyrais pamiršta moteriškumą, siūlo: „...dabar yra labai daug visokių įdomių operacijų. Nebereikės suknių.“

4 psl. Septintokės **Asta Lisevičiūtė** ir **Gerda Vaitkūnaitė** panorą sužinoti, kas apie paauglius rašoma, apsilankė pas psichologę, perskaitė ir išgirdo nemažai dalykų, kurie įdomūs ne tik paaugliams, bet ir jų tėvams, auklėtojams bei mokytojams. Be to, straipsnyje „Paauglių pasaulis“ į Astos ir Gerdos klausimus atsako Trakų švietimo centro psichologė **K.Solovjovienė**.

Žinutė „Raiškaus žodžio konkursas“ informuoja apie tris dienas gimnazijoje vykusią meninio skaitymo šventę, jos autorė **Asta Lisevičiūtė** išsamiau aptaria konkurse pasirodžiusias menines kompozicijas.

Be to, rasite informacijos apie tai, kaip mūsų gimnazistams sekėsi rajono ir zonos **meninio skaitymo konkursuose**.

5 psl. „Klaustuko“ korespondentės **Jovitos Švabauskaitės** (4b) interviu su naujaisiais gimnazijos mokytojais Erika Staknyte, Tomáš Dubovyku, Vytu Kasperavičiumi, Vida Pavilauskiene, Marija Jankevič. Naujieji mokytojai atsako į klausimus:

1. Koks (ia) buvote mokykloje?
2. Kas turėjo įtakos besimokant ir pasirenkant profesija?
3. Ką labiausiai įsiminėt iš studijų ar mokyklos laikų?
4. Kuo skiriasi mūsų mokykla ir mūsų mokiniai nuo mokyklos, kurioje ankščiau dirbote (mokėtės)?

Soc. pedagogės **Dalios Dzigienės** straipsnis „Vaikai, eikit į mokyklą“ primena mokiniams pagrindines jų pareigas - lankyti mokyklą ir mokytis, kelia klausimus: ką daryti, jei esi nesuprastas? Gal pasitraukti, užsidaryti, atsiriboti? Kodėl nevertiname mums suteiktos teisės gyventi ir džiaugtis pilnaverčio gyvenimo dovanomis? Į šiuos ir kitus klausimus atsako straipsnio autorė, ji ragina: „Norėkime tobulėti“.

6 psl. Apie aukščiausią gimnazijos savivaldos instituciją skaitykime straipsnį „Gimnazijos taryba“. Mūsų gimnazijos tarybos pirmininkas **Romaldas Tamašauskas** „Klaustuko“ skaitytojams pasakoja apie save - judrų paauglį, prisimena mokyklinius metus, lygina anų laikų ir dabartinių mokyklų programas. Nors mokytis niekada nevelu, R. Tamašauskas linki viską daryti savo laiku. Juk „ne už kalnų ir jums teksianti atsakomybė už savo šeimas, kraštą, Tėvynę.“

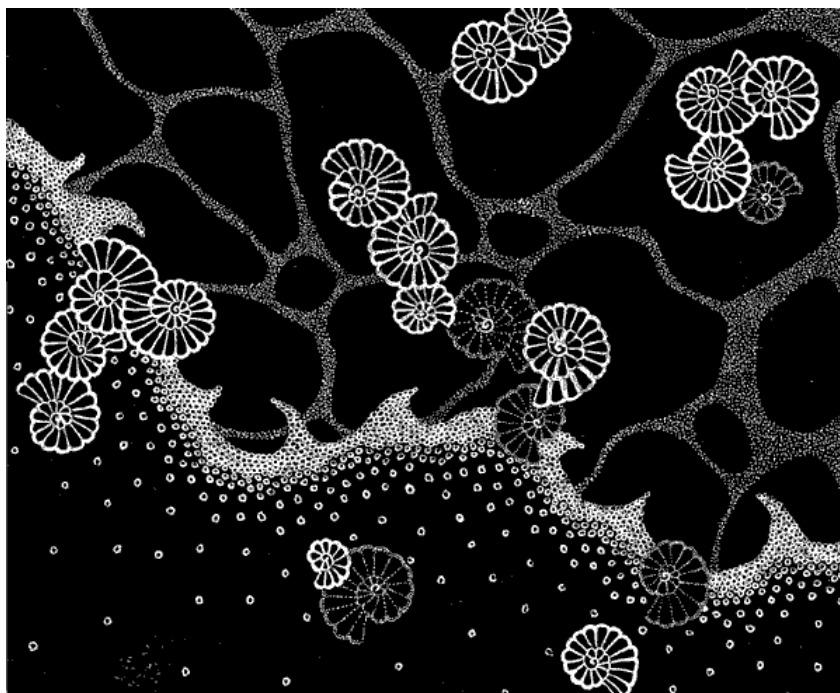
„Lauryno Ivinskio kalendoriams sukanka 150 metų.“ - Straipsnis pateikia informaciją, kuri gali būti naudinga ne tik egzaminams besiruošiančiam abiturientui. L. Ivinskio kalendoriai - unikalūs Lietuvos kultūros reiškinys, jie tiesė kelią lietuviškai periodinei spaudai. L. Ivinskis - ne tik nepailstantis lietuviškos spaudos kūrėjas, bet ir gamtininkas, literatas, leksikologas. Straipsnį paruošė **Birutė Paltanavičienė**.

Sporto kaleidoskopas (autorė **Patricija Stankaitytė**, 7b klasė) informuoja apie judriųjų estafečių „Drašūs, stiprūs, vikrūs“ varžybas ir čempionus - mūsų gimnazijos komandą, kurią sudaro net 20 penktų - šeštų klasių mokinių.

Atgijusi paantraštė „Naujos knygos Trakų knygyne“ kviečia pavartyti, paskaityti, o gal ir nusipirkti sudominusią knygą. Gidas- informacinės medžiagos, anotacijų ir komentarų autorius **Dainius Balčytis** (7b) ne tik pataria, atkreipia dėmesį, bet ir pareiškia savo nuomonę ar sprendimą: „Šitą tikrai nusipirksiu“.

[Turinys](#)

Ši „Klaustuko„ numerį puošia abiturientės **Eglės Adomavičiūtės** piešiniai.

[Turinys](#)